

Barbara Fałęcka

"Bajka w literaturze polskiego Oświecenia", Wacław Woźnowski, "Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace Historycznoliterackie", z. 28 (1974) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 18/1 (55), 293

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) WOŹNOWSKI Wacław: Bajka w literaturze polskiego Oświecenia. "Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace Historycznoliterackie" z. 28, Kraków 1974, ss. 186, zł 26,-

Praca o charakterze genologicznym, dokonująca analizy bajki polskiego Oświecenia na tle tradycji gatunku - obcej i rodzimej. Autor wyodrębnia i stara się prześledzić etapy ewolucji poszczególnych form gatunkowych bajki. Na przykładzie twórczości poetów reprezentatywnych dla omawianego problemu ukazuje przeobrażenia, jakim podlegały struktury tych form w związku z oddziaływaniem określonych konwencji i czynników pozaliterackich. W toku rozważań polemizuje ze stanowiskiem wielu poprzedników, stwierdzając, iż posługiwanie się w fabulistyce pojęciem parafrazy jest mało operatywne i często mylące.

BP/55/105

B.F.

(II) WYSIŃSKA Elżbieta: Powrót dawnej awangardy. "DIALOG" 1974 nr 8 s. 116-119.

Artykuł o dramatach "Skoro go nie ma" T. Peipera i "Sen" F. Kruszwskiej, napisany z okazji premier tych utworów w Warszawie i Wrocławiu (Peiper) oraz w Gdańsku (Kruszweska). Realizacja sceniczna dramatu Peipera wiąże się z nasilonym w ostatnich latach zainteresowaniem jego literaturą. "Skoro go nie ma" jest utworem, w którym zostały sprawdzone teorie teatralne autora - we współczesnym przedstawieniu funkcjonuje on jako komedia będąca pastiszem stylu dwudziestolecia. Spektakl "Snu" jest kontynuacją poszukiwań repertuarowych S. Hebanowskiego, który wprowadził już na scenę dramaty Micińskiego i Przybyszewskiej. Teatr podkreślił najciekawsze elementy utworu - nawiązanie do tradycji teatralnej, głównie do Wyspiańskiego. W obu dramatach programowa awangardowość okazała się środkiem do przekazania społecznych zainteresowań autorów, co pozwoliło tym tekstom przetrwać nawet mimo innych punktów odniesienia do spraw, o których mówią.

BP/55/106

Mar.P.